

Ο Άγιος Θεόδωρος ο Βυζάντιος σώζει τη Μυτιλήνη από την πανώλη

/ [Πεμπτούσια](#)

Ο Άγιος Θεόδωρος ο Βυζάντιος ανήκει στη χορεία των Νεομαρτύρων Αγίων. Μαρτύρησε υπέρ Χριστού του Θεού στη Μυτιλήνη την 17η Φεβρουαρίου του 1795, σε ηλικία 21 έτους. Μετά από τους βασανισμούς των Τούρκων και την μαρτυρική τελευτή του, ενταφιάσθηκε εντός μιας Εκκλησίας της Μυτιλήνης, καλουμένης Παναγίας Χρυσομαλλούσας.

Το σεπτό Λείψανο του Αγίου Θεοδώρου, επί μητροπολίτου Μυτιλήνης Ιερεμίου (1798), μετέπειτα Οικουμενικού Πατριάρχου, μετεφέρθη εν αγνοία των τουρκικών αρχών, καί εναπετέθη ευλαβώς στην κρύπτη του Ιερού Βήματος του Μητροπολιτικού ναού, όπου παρέμεινε επί 34 έτη, δηλαδή μέχρι του έτους 1832...

Από του έτους τούτου γνωρίζουμε τον Άγιο Θεόδωρο ως Προστάτη και Πολιούχο της Μυτιλήνης και της Λέσβου γενικότερα. Η θανατηφόρος πανώλη, η οποία εμάστιζε την Μυτιλήνη κατά το έτος τούτο (1832), επί μητροπολίτου Μυτιλήνης Πορφυρίου, καί η οποία, κατά δεκάδας έρριπτε στους τάφους τούρκους καί χριστιανούς, ανεξαρτήτως τάξεως καί ηλικίας, ανάγκασε τους κατοίκους να εγκαταλείψουν την πόλη, για τον φόβο της μολύνσεως, καί να φύγουν στους πέριξ της πόλεως λόφους. Φόβος καί τρόμος καί σκιά θανάτου εκάλυπτε τα πάντα για

αρκετό χρόνο. Και οι αρχές ακόμη αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πόλη, για τον φόβο της μόλυνσεως, και να φύγουν στους πέριξ της πόλεως λόφους. Στην πόλη έμειναν οι ασθενείς και όσοι τους περιποιόνταν, βέβαιοι ότι και σ' αυτούς θα μετεδίδετο η φοβερά ασθένεια.

Συνεργεία ιατρών εστάλησαν από την Κωνσταντινούπολη και πάντα τα μέτρα ελήφθησαν, χωρίς εν τούτοις να υποχωρήσει η πληγή της θανατηφόρου πανώλης. Αλλά τους Αγίους αυτού «εθαυμάστωσεν ο Κύριος». Ό,τι δεν μπόρεσαν να επιτύχουν τα πολυπληθή συνεργεία των ιατρών και τα φάρμακα και τα λαμβανόμενα προληπτικά μέτρα, κατόρθωσαν να επιτύχουν οι προς τον Κύριον πρεσβείες του Νεομάρτυρος Θεοδώρου.

Σε αυτές τις κρίσιμες ημέρες, και δη την νύκτα της Παρασκευής της α' εβδομάδος των νηστειών, ενεφανίσθη εν ονείρω ο Άγιος στον τότε πρωτοσύγκελο Καλλίνικο, τον μετέπειτα Μητροπολίτη Μυτιλήνης και Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, και του παρήγγειλε να ειπεί στον Μητροπολίτη να συγκαλέσει τους χριστιανούς από τις εξοχές και τα προάστια, στα οποία είχαν καταφύγει, να προσέλθουν όλοι στον Μητροπολιτικό ναό, να γίνει ολονύκτια εκεί δέηση προς τον Θεό, και να εξαχθεί και το Λείψανο του Αγίου από της κρύπτης. Ο πρωτοσύγκελος Καλλίνικος δεν έδωσε σημασία στο όνειρο. Αλλά μετά από μία εβδομάδα, και πάλι την νύκτα της Παρασκευής, το ίδιο όνειρο, ζωηρότερο αυτή την φορά, συνταράσσει τον Καλλίνικο και η μορφή του Αγίου αυστηρότερα τον επιπλήττει για την αμέλεια και αδιαφορία, την οποίαν επέδειξε ως προς την εκτέλεση της παραγγελίας του.

Αμέσως αυτή την φορά ανακοίνωσε ο Πρωτοσύγκελος στον Μητροπολίτη την εντολή του Αγίου. Πάραυτα ο Μητροπολίτης επισκέπτεται τον τούρκο διοικητή της πόλεως και ζητεί παρ' αυτού άδεια όπως επιτρέψει την τέλεση της αγρυπνίας. Προθυμότατα εν απογνώσει ο διοικητής, χορηγεί την προς τούτο άδεια. Και οι «Κράχτες» εσπευσμένως καλούν τους χριστιανούς στην ολονύκτιο δέηση. Διαμαρτύρονται οι ιατροί για την χορήγηση της αδείας, φοβούμενοι την εκ του συνωστισμού μετάδοση της ασθενείας. Πλην όμως, τα πλήθη των χριστιανών μετά θερμής πίστεως προσέρχονται και προσεύχονται μέχρι πρωίας για την υγεία τους. Τις πρωινές ώρες, Μητροπολίτης και Πρωτοσύγκελος κατέρχονται στην κρύπτη του Ιερού και εξάγουν το ιερό Λείψανο του Αγίου και εν πομπή περιφέρουν τούτο πέριξ του Ναού. Οι προσευχές των χριστιανών και οι πρεσβείες του Αγίου ενώνονται και ως θυμίαμα ευώδες κατευθύνονται προς τον Κύριο των δυνάμεων.

Απ' εκείνης της ώρας ουδείς θάνατος εσημειώθη. Η πόλη ονόμασε τον Άγιο Θεόδωρο, Πολιούχο. Τούρκοι και Χριστιανοί εξεδήλωσαν παντοιοτρόπως την ευγνωμοσύνη τους προς τον Θεό και τον προστάτη Άγιο.

Έκτοτε το σεπτό Λείψανο παραμένει στο κεντρικό κλίτος του Μητροπολιτικού

Ναού καί αποτελεί τιμαλφή θησαυρό της Εκκλησίας της Μυτιλήνης, ο δε άγιος Θεόδωρος τιμάται ως Πολιούχος της Λέσβου.

Σε ανάμνηση του θαύματος τούτου από του 1936, προνοία του αιμνήστου μητροπολίτου Μυτιλήνης Ιακώβου του από Δυρραχίου καθιερώθηκε και επικυρώθηκε δια βασιλικού διατάγματος της 8-5-1937, ειδική παλλεσβιακή πανήγυρης, (ανακομιδή του ιερού Λειψάνου και της κατ' αυτήν διασώσεως της πόλεως από της πανώλους), εορταζομένη μετά πάσης λαμπρότητος δια πανδήμου λιτανεύσεως του ιερού Λειψάνου, την 4ην Κυριακή του Πάσχα, ήτοι Κυριακή του Παραλύτου.

Βιβλιογραφία: «Ο Άγιος Θεόδωρος ο Βυζάντιος, Πολιούχος Μυτιλήνης» του Γ. Π. Σωτηρίου.